

Arrest

nr. 269 537 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is religieus getrouwd met mevrouw S., die de Belgische nationaliteit bezit. Zij hebben samen een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op 12 februari 2019.

Verzoeker dient op 3 mei 2021 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie met toepassing van artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 oktober 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2021 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: D. (...)

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: S. (...)

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

RR: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend met zijn geregistreerde partner, S. (...) E. (...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: "De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdwtintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een attest van werkloosheid voor (van januari tot juni 2021) en een deeltijdse arbeidsovereenkomst van Kruidvat BV met één bijhorende loonfiche van juni 2021. Echter, uit de arbeidsovereenkomst van Kruidvat BV blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgever zal eindigen op 21.12.2021. De voorgelegde bestaansmiddelen kunnen daarom heden niet als stabiele bestaansmiddelen worden beschouwd. Verder kan nergens blijken dat betrokkene enig zicht heeft op een toekomstige tewerkstelling of een verlenging van haar contract. Er wordt niets bijgebracht waaruit iets in die aard zou kunnen blijken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet als stabiel kunnen worden beschouwd.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van artikel 40ter om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"Dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing en het volgende wenst op te merken:

a) Aangaande het inkomen van de partner van verzoeker

Over het inkomen van de referentiepersoon wordt het volgende gemotiveerd:

"Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon legt betrokkene een attest van werkloosheid voor (van januari tot juni 2021) en een deeltijdse arbeidsovereenkomst van Kruidvat BV met één bijhorende loonfiche van juni 2021. Echter, uit de arbeidsovereenkomst van Kruidvat BV blijkt dat de tewerkstelling bij deze werkgever zal eindigen op 21.12.2021. De voorgelegde bestaansmiddelen kunnen daarom heden niet als stabiele bestaansmiddelen worden beschouwd. Verder kan nergens blijken dat betrokkene enig zicht heeft op een toekomstige tewerkstelling of een verlenging van haar contract. Er wordt niets bijgebracht waaruit iets in die aard zou kunnen blijken.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet als stabiel kunnen worden beschouwd."

De partner van verzoeker heeft een tewerkstelling, slechts tijdelijk doch niet minder stabiel. Bovendien is zij momenteel zwanger van hun eerste kind.

Men stelt dat er slechts 1 loonfiche werd overgemaakt, doch gezien haar tewerkstelling tot minstens december kan men er van uit gaan dat zij beschikt over meer loonfiches.

Bovendien heeft haar partner ook de nodige inspanningen geleverd om een tewerkstelling te bemachtigen. Hij schreef zich in bij de VDAB en bij verschillende interimkantoren.

Tevens wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de zwangerschap van de partner van verzoeker.

Er dient dan ook een behoefteanalyse gemaakt te worden in het dossier van verzoeker waaruit zou blijken dat er voldoende en stabiele middelen zijn om in hun onderhoud te voorzien. Men kan niet automatisch overgaan tot weigering van de aanvraag zonder een gemotiveerde en gegronde afweging

en behoefteanalyse op te stellen. Men dient in elk dossier een individuele behoefteanalyse te maken en niet automatisch af te wijzen.

Verzoeker en zijn partner hebben alle uitgaven ook overgemaakt, zoals ook gevraagd tijdens de aanvraag tot gezinshereniging via de bijlage 19ter. Dit wordt gevraagd om net die behoefteanalyse op te stellen, doch laat dit volledig links liggen. Ze beschouwen de inkomsten als onstabiel en daarmee werd het dossier afgesloten, een onderzoek werd niet gevoerd, minstens werd hierover niets gemotiveerd.

Verzoeker en zijn partner hebben volgende maandelijkse kosten:

*Huishuur + kosten gas en water: 750,00 EUR
Elektriciteit: 50,00 EUR
Scarlet 40,00 EUR
Afbetaling waarborg 51,67 EUR
Afbetaling GSMS 88,40 EUR*

Uit deze lijst blijkt dan ook dat verzoeker en zijn partner over voldoende inkomsten beschikken om in hun onderhoud te voorzien, zeker indien men mee opneemt dat ook verzoeker zelf kan instaan voor een gedeelte van de kosten.

Dit is bovendien opgenomen in het burgerlijk wetboek dat stelt dat elke echtgenoot verplicht is naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Dit kan naar analogie toegepast worden op wettelijk samenwonenden. Echter heeft verzoeker zijn tewerkstelling moeten weigeren omwille van zijn verlies van verblijfsrecht door deze weigeringsbeslissing.

Het is de wil van de wetgever geweest, bij het opstellen van de inkomstenvoorwaarde, om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te kunnen voorzien in hun levensonderhoud, zonder dat verzoeker en zijn gezin ten laste vallen van de overheid.

Zoals eerder gesteld, beschikken verzoeker en zijn partner over voldoende middelen om in hun eigen onderhoud te voorzien.

Ook dient er rekening gehouden te worden met het feit dat van zodra verzoeker verblijf heeft in België, hij kan blijven instaan in het onderhoud en de verzorging van zijn partner en het ongebooren kind.

Indien men het dossier van verzoeker correct zou behandelen zal wel degelijk blijken dat alle informatie voorhanden is en deze aanvraag voldoet aan de voorwaarden om ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Men stelt dat het contract van mevrouw S. (...) niet werd verlengd, doch dit is omwille van haar zwangerschap en de complicaties dat dit met zich mee heeft gebracht. Hierdoor is zij gedurende langere tijd ziek geweest.

Toch weigert verwerende partij dit te doen en blijft men drogredenen verzinnen om de aanvraag te weigeren, zonder de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn gezin hierin op te nemen.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft via zijn vriend tewerkstelling gevonden en kan meteen van start gaan zodra zijn verblijf in orde is.

Bovendien diende men de zwangerschap van zijn partner in aanmerking te nemen bij het nemen van deze beslissing.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is. Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Uit de behoefteanalyse blijkt duidelijk dat verzoeker en zijn partner over voldoende inkomsten beschikten om in hun eigen uitgaven te voorzien. Het inkomen dat mevrouw S. (...) bekwam uit de werkloosheidsvergoeding was 'extra' om te sparen. Zij is ook gedurende een aantal weken op ziekteverlof geweest wegens complicaties tijdens haar zwangerschap.

De wettelijke samenwoning van het koppel vond plaats op 12.02.2019. Hier gaat een onderzoek naar een schijnrelatie aan vooraf. Men vereist minstens een relatie van 2 jaar vooraleer dit wordt goedgekeurd. Hieruit kan afgeleid worden dat er niet getwijfeld wordt aan de relatie van het koppel.

Bovendien vereist dit tevens een gemeenschappelijk adres.

Sinds (minstens) de wettelijke samenwoning woont het koppel reeds samen. Door corona heeft de partner van verzoeker haar tewerkstelling verloren waardoor zij tijdelijk op werkloosheid terugviel. Zij heeft getracht zo snel mogelijk een nieuwe tewerkstelling te bekomen, wat ook lukte bij Kruidvat. Er wordt niet het minste rekening gehouden met de complexiteit en moeilijke situatie om in deze covid-periode een tewerkstelling te vinden en te behouden. Veel sectoren werden gesloten en/of werkten op halve kracht. Nog steeds wordt ons land (en de gehele aardbol) hierdoor geteisterd. Men kan niet ontkennen dat dit voor verschillende gezinnen een moeilijke situatie creëert, doch ook hiermee weigert men rekening te houden.

Na verschillende sollicitaties, heeft verzoeker zicht op een tewerkstelling zodra hij beschikt over een verblijfsvergunning of AI. Zo heeft het koppel ook meer marge en zullen ze zeker niet ten laste van de staat vallen.

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien de Staatssecretaris van Asiel en Migratie op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner. Zij zullen volgend jaar ook een eerste kind verwelkomen. Zij wonen reeds geruime tijd ook effectief en wettelijk samen.

In dit dossier wordt geen enkele belangenafweging gemaakt hoewel de fair - balance toets onontbeerlijk is. Men dient een afweging te maken tussen de belangen van de vreemdeling en die van de overheid.

Ook een toetsing aan de mensenrechten zoals vastgelegd in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is onontbeerlijk in onderhavig dossier. Met name artikel 8 EVRM dient grondig te worden onderzocht om na te gaan of deze bepaling niet geschonden wordt!

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke

hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu dient te worden opgemerkt dat verwerende partij heeft nagelaten de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn partner bestaat te onderzoeken en hieraan het nodige belang te hechten. Bovendien is men geheel voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker samen met zijn partner hun eerste kind spoedig zullen verwelkomen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker samen met zijn partner en het ongebooren kind een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Het essentiële bestanddeel van het gezinsleven, is het recht om samen te wonen zodat familierelaties zich normaal kunnen ontwikkelen en zodat familieleden in elkaars gezelschap kunnen leven.

Bijgevolg is de vraag of er wel of geen "gezinsleven" bestaat in wezen een vraag die feitelijk afhankelijk is van het werkelijke bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Men dient daarom de facto familiebanden te bekijken conform de rechtspraak van het EHRM.

Volgende feitelijke elementen vormen bij die beoordeling belangrijke toetsstenen:

Wonen de betrokkenen samen? Zelfs bij ontstentenis van enige wettelijke erkenning van het gezinsleven;

De lengte van de relatie;

De toewijding van het koppel naar elkaar door het hebben van kinderen;

Uit de bestreden beslissing kan enkel worden afgeleid dat met geen van de belangrijke toetsstenen van artikel 8 EVRM rekening werd gehouden alvorens een beslissing te nemen. De genomen beslissing schendt manifest artikel 8 EVRM!

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen, maar dat dit in onderhavig dossier geenszins gebeurd is. De belangen m.b.t. het gezinsleven werden niet in overweging genomen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn partner en hun ongebooren kind.

Hij is de vader en wenst in te staan voor zijn kind, doch ook voor zijn partner; zijn partner heeft een moeilijke start van de zwangerschap waardoor ook verzoeker kostwinner van het gezin wenst te zijn om zo voor iedereen te kunnen instaan.

Ondertussen heeft verzoeker vooruitzichten op een tewerkstelling.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner en kind gerespecteerd te worden!

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

Ondertussen is het koppel in "blijde verwachting". Mevrouw S. (...) is zwanger van hun eerste kind. De belangen van het (ongeboren) kind zijn duidelijk hier in België gesitueerd. Het is in het belang van het (ongeboren) kind dat het samen met zijn vader en moeder in België kan blijven en hier verder kan opgroeien (in bijzijn van zijn vader).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

De cruciale ontwikkeling van kinderen speelt zich af gedurende de eerste zes levensjaren. Een ontworteling is hoe dan ook niet in het belang van de kinderen.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is van belang van het (ongeboren) kind dat het kan opgroeien met de aanwezigheid van de vader. Een tijdelijke verwijdering van deze laatste, kan zware gevolgen bij de ontwikkeling van het kind."

3.3 De middelen worden samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet, geduïd dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde stelt hieromtrent vast dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen, niet als stabiel kunnen worden beschouwd. Verder wordt gemotiveerd dat de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in deze overbodig is aangezien er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar dat ze volgens de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet mee in overweging kunnen worden genomen.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt”

Verzoeker heeft een aanvraag voor een verblijfskaart ingediend in de hoedanigheid van geregistreerde partner van een Belgische onderdaan. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat wordt beschouwd als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, op voorwaarde dat de vreemdeling de Belgische referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische referentiepersoon onder andere beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Indien dit niet het geval is, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoekers geval is voldaan aan de vereiste dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de

gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

In casu is verweerder van oordeel dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele bestaansmiddelen beschikt. Verweerder motiveert correct dat de Belgische referentiepersoon van januari tot juni 2021 een werkloosheidsuitkering ontving. Op het moment dat de bestreden beslissing is genomen, met name op 25 oktober 2021, is de Belgische referentiepersoon deeltijds tewerkgesteld bij Kruidvat BV. Verweerder stelt evenwel vast dat deze tewerkstelling een einde zal nemen op 21 december 2021. Hij voegt hieraan toe dat bovendien niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon na deze datum nog ergens anders aan de slag zal kunnen. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de bestaansmiddelen die de Belgische referentiepersoon voorlegt, niet kunnen worden beschouwd als stabiele bestaansmiddelen omdat deze voortkomen uit een deeltijdse tewerkstelling die een tijdelijk karakter heeft.

Verzoeker betwist dit motief en stelt dat de tewerkstelling van zijn partner *“tijdelijk doch niet minder stabiel”* is. Hij stelt dat zij bovendien zwanger is van hun eerste kind.

De Raad bemerkt dat verzoeker er met dit betoog niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de tewerkstelling van zijn partner weldegelijk een stabiel karakter vertoont. Hij betwist daarenboven niet dat deze deeltijdse tewerkstelling op 21 december 2021 inmiddels is afgelopen, noch toont hij aan dat zijn partner nadien elders aan de slag kan. Het feit dat zijn partner momenteel zwanger is, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker stelt dat het arbeidscontract van zijn partner niet werd verlengd omwille van haar zwangerschap en waar hij betoogt dat verweerder rekening had moeten houden met de persoonlijke situatie van het gezin, kan hij niet worden gevolgd. De reden waarom de Belgische referentiepersoon slechts een tijdelijk arbeidscontract heeft, dat niet wordt verlengd, en geen zicht heeft op verdere tewerkstellingen, is irrelevant. Het betoog van verzoeker dat zijn partner een gecompliceerde zwangerschap doormaakt, en dit haar tewerkstelling beïnvloedt, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Nergens in de vreemdelingenwet wordt gesteld dat verweerder bij een aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, rekening moet houden met de persoonlijke situatie van de vreemdeling. Artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat een vreemdeling, in de hoedanigheid van familielid van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend, een verblijfsrecht van meer dan drie maanden kan worden toegekend. Het is aldus niet onredelijk dat verweerder een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert omdat niet aan één van deze voorwaarden is voldaan. De persoonlijke situatie van de betrokkenen kan hier geen afbreuk aan doen. Dit betekent dat verweerder geenszins is verplicht rekening te houden met de integratie van verzoeker, met het feit dat zijn partner zwanger is, noch met *“de complexiteit en moeilijke situatie om in deze covid-periode een tewerkstelling te vinden en te behouden”* of met het feit dat verzoeker zicht heeft op een tewerkstelling van zodra hij beschikt over een verblijfsrecht.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder ervan uit dient te gaan dat de referentiepersoon over meer loonfiches beschikt dan de enkele loonfiche die werd bijgebracht, moet worden opgemerkt dat het verzoeker gedurende de behandeling van zijn verblijfsaanvraag vrij staat om deze aanvraag op elk moment te actualiseren. Gezien hij heeft nagelaten dit te doen, kan hij verweerder bezwaarlijk verwijten rekening te hebben gehouden met slechts één loonfiche. De bewijslast met betrekking tot de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, ligt geheel bij hemzelf. De gemachtigde dient enkel na te gaan of er voldoende bewijzen werden aangereikt dat de referentiepersoon over de nodige toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, is het niet aan de verweerder om bij stilzitten van de verzoeker zelf op zoek te gaan naar de andere loonfiches.

Zoals verweerder correct motiveert in zijn nota met opmerkingen, kan geen rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker zelf de nodige inspanningen heeft geleverd om een tewerkstelling te bekomen. Niet alleen worden hier geen bewijzen van bijgebracht, ook moet worden geduwd op het feit dat de referentiepersoon zelf over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat daarbij de eventuele eigen inkomsten van de vreemdeling in acht mogen worden genomen. In dit verband moet worden gewezen op arrest nr. 149/2019 van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 waarin het Hof ingevolge een aantal prejudiciële vragen die door de Raad van State werden gesteld, een onderzoek heeft gevoerd naar die interpretatie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en inzonderheid van de term “beschikt”, volgens dewelke enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking kunnen worden genomen als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging. In dit arrest heeft het Hof gesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. Verzoeker toont dus niet aan dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door te stellen dat geen rekening kan worden gehouden met zijn eigen inkomsten aangezien het de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen dat zij over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

Vervolgens betoogt verzoeker dat verweerder onterecht geen behoefteanalyse heeft gemaakt. Volgens verzoeker dient in elk dossier een individuele behoefteanalyse te worden gemaakt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, moet niet in elk geval een behoefteanalyse worden gemaakt. Slechts wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1°, moet de gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en zijn familieleden bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zodat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat dit *in casu* niet het geval is. Zoals nadrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing “werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet als stabiel kunnen worden beschouwd”. Dit betekent dat verweerder *in casu* niet is gehouden tot het uitvoeren van een behoefteanalyse, waardoor enige vermelding van verzoekers vaste maandelijkse uitgaven geheel irrelevant is.

Waar verzoeker stelt dat uit hun maandelijkse vaste kosten blijkt dat hij en zijn partner over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien, kan hij niet worden gevolgd. Dit betoog betreft een louter blote bewering, zonder dat zij gepaard gaat met enig bewijs. Bovendien heeft verweerder in de bestreden beslissing gesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als stabiel kunnen worden beschouwd. Verweerder heeft zich hierbij geenszins uitgesproken over de toereikendheid van de bestaansmiddelen, hetgeen *in casu* aldus niet ter discussie staat. Het betoog van verzoeker is in dit opzicht niet dienstig.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest.

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met het feit dat hij een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner, noch met het feit dat zij samen een kindje verwachten.

Vooreerst moet worden gesteld dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest, dit onderdeel van het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 24 van het Handvest precies schendt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing strekt ertoe met toepassing van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van verzoeker met zijn Belgische partner op zich niet betwist. Er wordt wel gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog omtrent de zwangerschap van zijn partner, doet hier geen afbreuk aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn aanvraag het bestuur niet in kennis heeft gesteld van de zwangerschap van zijn wettelijke partner. Het attest van prenatale erkenning dat verzoeker ter terechtzitting voorlegt dateert van 8 februari 2022 waardoor verweerder geen kennis kon hebben van dit attest. Verweerder kan bezwaarlijk worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden nu de bestreden beslissing dateert van 25 oktober 2021.

De voorwaarden uit artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet werden door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3: *“B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd.”*).

Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad van State casseerde zodoende een arrest van de Raad middels het voormelde arrest, omdat de Raad artikel 40ter van de vreemdelingenwet had geschonden en de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM had miskend door aan de gemachtigde een belangenafweging op te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl de wetgever die belangenafweging al heeft gedaan, waardoor de vreemdeling werd vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen de verzoeker en zijn partner, die zwanger is van hun eerste kind. Bijgevolg stelt de Raad vast dat het betoog van verzoeker aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig is, nu de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zijn recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, schendt.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN